

Пригожыя кварталы, стройныя абрысы шматпавархоных будынкаў захвалілі кожнага, хто прыязджае ў Мегіліў. Але, мабыць, найбольш радасна Зоі Іосіфаўне Самахавай: дваццаць гадоў творчай націхнай працы адала яна для прыгожасці роднага горада.

Нядаўна бригада маляроў СУ-60 будэйнічага трэста № 12, якую ўзначальвае Зоі Іосіфаўна, на два месяцы раней тэрміну здала ў эксплуатацыю новую школу на 960 месц. Бригада ўжо вядзе аддзелчыя работы ў школе будэйнікоў.

Прыемна глядзець, з яким майстарствам, прыгожа працуе сама бригадапрэ Зоя Самахава.

Фота М. ЖАЛУДОВІЧА.

ПРА МАЛОДАШАГА ДВА ПРЫЕМНЫЯ ЗНАЁМСТВА

У апошнія гады на тэатральных арэнах усё часцей паўстаюць новыя рэжысёрскія імёны. І нярэдка першы спектакль мае рашучае значэнне для далейшага творчага лёсу маладога рэжысёра.

У канцы сакавіка гэтага года мне давялося паглядзець у Мінску два дыпломныя спектаклі выпускнікоў тэатральнага факультэта ў адрозненне ад адрозненняў Беларускага дзяржаўнага акадэмічнага тэатра імя Янкі Купалы.

Для акадэмічнага тэатра гэта радаснае з'явіліся імёны маладых рэжысёраў: рэжысёр і аўтар спектакля «Вясёлка» М. Заруднага, а рэжысёр і аўтар спектакля «Вясёлка» М. Заруднага.

Розыня п'есы («Янішчыя Бялугі» А. Астроўскага і «Воўк на планеце Яліма» В. Карастыльва) выбраў для сваіх дыпломных ра-

бот выпускнікі Мінскага і Маскоўскага тэатральнага інстытута Я. Громаў і Б. Брэў. Розныя атрымалі ў іх і спектаклі. Але ўсё ў іх робота, таксама як і ў іх п'есе, шмат агучынага. Абодва ўжо не хлалучамі прыйшлі на рэжысёрскі факультэт. Яны паспелі перапрацаваць акцёрамі, мелі некалькі жывых вопытаў.

Яраслаў Громаў наладзіў гадоў працаваў у Мінску і ў былым Бабруйскім калгасна-саўгасным тэатры, сыграў шмат роляў. У Бабуруйску ён упершыню паспрабаваў свае сілы як рэжысёр — асіпіраваў тры спектаклі і самастойна паставіў «Вясёлку» М. Заруднага.

Потым Я. Громаў паступіў на рэжысёрскі факультэт Беларускага дзяржаўнага тэатральна-мастацкага інстытута ў клас прафесара, народнага артыста БССР К. Саннікава. У час вучобы Я. Громаў самастойна паставіў са студэнтамі рэжысёрскага факультэта «Безнадзея» Астроўскага. Праходзячы практыку ў тэатры імя Я. Купалы, ён быў асіпірантам пастаноўчыкаў некалькіх спектакляў, праявіў пры гэтым даволі вялікія арганізатарскія здольнасці. Такім чынам, прыход Я. Громава ў катэдру тэатраў быў зусім знаменным. Ён выбраў для сваёй дыпломнай работы «Янішчыя Бялугі». Малады рэжысёр узяў на себе вельмі цяжкую задачу. З аднаго боку, можна было захапіцца казкавай са зсім бланку кунцэ-дваранскага быту, абнавіць і бытавыя дэталі і драбяз, з другога — імёны жадаюць унікальна бытавыя, трапіць у іштучна крайнасць і паціць па лініі фармальнага рэжысёрскага тэатра і кітрыхуа.

Я. Громаў выбраў правільны шлях, вырашыўшы спектакль проста, без уяўнага навараста і мудрагелства. Ён адрозніваў асобную ўвагу чалавечым характарам і ўзаемаадносінням, засяродзіўшы ўсё свай тэмперамент, усё сваё талентнае на раскрыццё ў спектаклі маральна-этычнага характару. Давярніў і агістэматычна прыстасаванам Агішным.

Праўда, даўня не ўсё дасканала ў гэтай пастаноўцы. Часам надта «правільна» — суха і прамаляна вырашаны асобныя сцэны, банальна, штампавана ігра народнага артыста БССР Р. Кашэлыкава ролю Карміны маці, не знойдзены дакладны рытмы спектакля. І ўсё ж з цяжкай радзімай паставіў сёння спектакль А. Астроўскага так, каб захапіць, зацікавіць гледача — рэжысёр-дэпламант Я. Громаў, на мой погляд, справіўся.

Сустрэча дыпломніка з вопытным майстрам-кунцэўшчыкам, пастаянна сувязі і непасрэдна работа з ім, іх давер'е і дапамога маладога рэжысёра, акажуць вялікі ўплыў на далейшае станаўленне яго як мастака.

Хацелася б, каб Я. Громаў, прыняты член у штат кунцэўскага тэатра, у далейшай сваёй рабоце прабаваў слых не толькі ў бытавым жанры, які яму дуна больш удасці, але і ў трагедыі, лірычнай камедыі, вадэвілі, якія трабуюць ад рэжысёра вялікай выдумкі, фантазіі, пошукаў адмысловых пастаноўчых сродкаў.

Усёй краіне вядома імя генерал-лейтанта Дамітрыя Міхайлавіча Карбышава, па-зверску закатаванага ў фашысцкіх лагерах смерці Мэут-хэўзен. Апошнія мінуты дні 1941 года Дамітрый Міхайлавіч праваў у Гродна. Тут пад яго кіраўніцтвам будаваліся абарончыя ўмацаванні. Імем Карбышава ў горадзе названа вуліца, у абласным і школьных музеех сабраны матэрыялы аб жыцці гэтага цудоўнага чалавека, аб яго мужнасці і гераізме.

Недаўня ў родна прыехала дачка героя, вясельны інжынер Алена Дамітрыеўна Карбышава. Алена Дамітрыеўна Карбышава (на здымку — другая справа) наведала абласны гісторыка-краязнаўчы музей, якому перадала новыя дакументы аб жыцці і працы свайго бацькі.

А кіраўніцтва тэатра, калі яно сур'ёзна думае памагчы станаўленню Я. Громава як рэжысёра, павіна смілей даваць яму, не баючыся эксперыментаў.

Барыс Брэў пасля службы ў арміі налі два працаваў у Тэатры Маскава мастаком, а потым паступіў у Дзяржаўнае цыркавое вучылішча. Скончыўшы вучылішча на класу кляўды і музычнай акадэміі, ён прапашаў летні сезон 1959 года на арэну маскоўскага тэатра «Шапато». З восні таго ж года паступіў на рэжысёрскі факультэт Дзяржаўнага тэатральнага інстытута ў клас прафесара народнага артыста СССР Ю. Завальскага. У час абароны дыплома Б. Брэў выпадакова пазнаёміўся з галоўным рэжысёрам кунцэўскага тэатра і атрам'яў запрашэнне паставіць дыпломны спектакль у Мінску.

Кіраўніцтва тэатра прапашвала Б. Брэву п'есу В. Карастыльва «Воўк на планеце Яліма» і вызначыла вельмі сціплы тэрмін для яе пастаноўкі. Выканаўца былі вылучаны ў асноўным маладыя артысты. Б. Брэў, прыняўшы ўсё ўмовы тэатра, фактычна за месяц паставіў вясёлы, прывабны спектакль, перасыпаны песнямі і танцамі.

Як я ўжо сказаў, у гэтым спектаклі для дэзій, у адрозненне ад «Янішчыя Бялугі», занята маладзё (выключнае складае толькі выканаўца роля маці).

І калі ў спектаклі, які ставіў Я. Громаў, удзельнічалі маладыя мастацтва, дык у пастаноўцы «Воўк на планеце Яліма», у якой удзельнічае ў асноўным маладзё, адсутнічае гэтых якасцей кампенсуюча прывабнасцю маладосці, шырым захваленнем выканаўцаў. Азарт і вясёлсць захвалілі глядзельную залу з першых музычных тактаў, з моманту адрэцыйна заслоні.

П'еса давала рэжысёру вялікую прастору для творчай фантазіі. Б. Брэў даваў, што вадзілі, мінкі, а часам і востры жарт — гэта яго стыль, якім ён вельмі добра адчувае і разумее.

У спектаклі шмат цікавых арыгінальных вырашанняў асобных сцен: дасціпна паставілі сцэна «падыць у космас», цудоўны танец Воўкі з вейкамі — па-дзіцячаму неспадзява і смешны; добрая кунцэўка і танец Ігара і т. д. Танцавальныя нумары прада, не ўсё яны такія ўдалыя, як вышэй названыя паставілі самі Б. Брэў і вясельны рытм і пластычны выразнасць, набываць у цыркавым вучылішчы (Дарэчы, убаўчыны, які выдатна валодае малады рэжысёр мастацтва пантанізмам, кунцэўшчы тэатраў запусціў Б. Брэва паставіць некалькі пантанімічных сцен у шклярскім спектаклі «Канец — справе яе»).

Ярка тэатральнасць, дасканаласць адрозненне формы, фантазія і дасціпнасць прывабляюць спектакль «Воўк на планеце Яліма». Але ў ім ёсць і істотныя недахопы. І прычынай гэтага, на мой погляд, з'яўляецца рэжысёрская паспешлівасць, якая адбывае, у першую чаргу, на распрацоўцы характараў. Стварэцтва ўражанне, што рэжысёр з захваленнем ставіць, збіраў і арганізоўваў усё.

Усёй краіне вядома імя генерал-лейтанта Дамітрыя Міхайлавіча Карбышава, па-зверску закатаванага ў фашысцкіх лагерах смерці Мэут-хэўзен. Апошнія мінуты дні 1941 года Дамітрый Міхайлавіч праваў у Гродна. Тут пад яго кіраўніцтвам будаваліся абарончыя ўмацаванні. Імем Карбышава ў горадзе названа вуліца, у абласным і школьных музеех сабраны матэрыялы аб жыцці гэтага цудоўнага чалавека, аб яго мужнасці і гераізме.

Недаўня ў родна прыехала дачка героя, вясельны інжынер Алена Дамітрыеўна Карбышава. Алена Дамітрыеўна Карбышава (на здымку — другая справа) наведала абласны гісторыка-краязнаўчы музей, якому перадала новыя дакументы аб жыцці і працы свайго бацькі.

Усёй краіне вядома імя генерал-лейтанта Дамітрыя Міхайлавіча Карбышава, па-зверску закатаванага ў фашысцкіх лагерах смерці Мэут-хэўзен. Апошнія мінуты дні 1941 года Дамітрый Міхайлавіч праваў у Гродна. Тут пад яго кіраўніцтвам будаваліся абарончыя ўмацаванні. Імем Карбышава ў горадзе названа вуліца, у абласным і школьных музеех сабраны матэрыялы аб жыцці гэтага цудоўнага чалавека, аб яго мужнасці і гераізме.

Недаўня ў родна прыехала дачка героя, вясельны інжынер Алена Дамітрыеўна Карбышава. Алена Дамітрыеўна Карбышава (на здымку — другая справа) наведала абласны гісторыка-краязнаўчы музей, якому перадала новыя дакументы аб жыцці і працы свайго бацькі.

Але ж спружына павіна быць зроблена акурат такой, як тэатра. І яна можа быць зроблена такой тут, на фабрыцы. Патрэбна элементарная добрадумленнасць тых, хто іх неспадзява робіць і, вядома, больш строгі кантроль з боку сапраўднай АТК.

МАЛЕНЬКАЯ ПАЧАВА ў недарачным клоўнскай касцюме, смешна адпартыўшы рункі, звеслася з палцы магазіна. Кляччавата кепка, шэры камбінезон і сумныя вочы наводзілі на ўражанне мяховы прыяцель у ваку ўвагу «людзей з гумарам». Але што гэта такое? На фабрычным ярлыку напісана: «Транктарыст, Мінская мастацка-галатэарыйная фабрыка». Разглядаючы клоўна, які аналізуе транктарыста, захацелася пабываць і на яго «радыме».

Кажуць, што на Мінскай мастацка-галатэарыйнай фабрыцы робяць надронныя парасоны, абжуркі, насьпкі і нават галштыкі. Можна быць. Але вось ялячэная вытворчасць стаць тут на ўзроўні 1913 года. Сапраўды, рабцы ў наш час ляды з плавліна — гэта такі ж архаізм, які араць зямлю сахою.

На маскоўскай, ленынградскай, рыжскіх фабрыках ужо даўно выкарыстоўваюць да 10—20 разнастайных магэрыяў — прадукцыю хіміі ў вытворчасці цацак. А тут плавліна... Вядома, старое абсталяванне, не прыстасаванае памяшканне — усё гэта адрознівае не замяніць. Але справа нават не ў гэтым. Лялькі нават з плавліна і ваты можна зрабці

кампаненты спектакля, а аб развіццё характараў герояў, аб ўзаемаадносіннях і г. д. з дзеіх асоб не думаць. Таму ўсе героі іграюць у адным, надзячы імклівым тэмпе, імёна тэмпе, а не рытме, што робіць дзеянне іншым раз да тако ідэальна-цікавым, што глядаць з цяжкасцю паспявае сачыць за паводзінамі і, асабліва, моваю дзеючых асоб.

Няхай не б'ягцяць маладога рэжысёра мае заўвагі. Яны строгі і імёна таму, што мне спадабуся яго спектакль.

Хочацца пажадаць Б. Брэву, каб ён выбраў наступнай сваёй пастаноўкай п'есу псіхалагічную, якая дае б магчымасць сур'ёзна і глыбока зацікава распрацоўка чалавечым характарам і ўзаемаадносінням.

Спектакль Б. Брэва быў цёпла прыняты ў калектыве кунцэўшчыкаў. Акцёры, якія спачатку наспраганна і нават скептычна адносіліся да яго, кажаюць новай сустрэчы з гэтым талентавым маладым рэжысёрам.

Інтэр слова за кіраўніцтвам тэатра ці яноле яны прывяць клоўна і прыяцель Б. Брэва да далейшай работы? Паставіцца гэта праца? таварышці! Запрашайце Я. Громава і Б. Брэва, запрашайце іншых дыпломнікаў з Мінскага, Маскоўскага, Ленынградскага тэатральнага інстытутаў. Давярэйце маладым, адрозніваюць іх клоўнамі! І ўважліва, памятайце, што ад умоў і атмасферы работы над першымі спектаклямі народна залежыць далейшы лёс маладых мастакоў.

Васіляў БРОЎКІН.

ЖЛОБІНСКАЯ НАВІНЫ

Радзуні сельскі клуб праваў вечар ушанавання старэйшых жыхароў і мясціна прафасола Антаніна Мартынюка і малады Сцяпана Рыгоравіча Аршчы. Ады сельскага парткома КПБ і аддзела культуры і адукацыі ўрачыстасць была ўрачыстасцю. У гонар старэйшых жыхароў праўленне арэцэнтываў і наладзіла літаратурны вечар.

За першае пагодзе ўстановы культуры правалі ў наладзілі і саўгасна райна 17 вечаў ушанавання пераможцаў міжваляўскага механізацыйнага паловаў.

У Старадуні сельскай бібліятэцы адылося выліне пасаджэнне савета ваянскага адыла культуры і мясціна прафасола Антаніна Мартынюка і малады Сцяпана Рыгоравіча Аршчы. Ады сельскага парткома КПБ і аддзела культуры і адукацыі ўрачыстасць была ўрачыстасцю. У гонар старэйшых жыхароў праўленне арэцэнтываў і наладзіла літаратурны вечар.

Выліне пасаджэнне савета адыла культуры і мясціна прафасола Антаніна Мартынюка і малады Сцяпана Рыгоравіча Аршчы. Ады сельскага парткома КПБ і аддзела культуры і адукацыі ўрачыстасць была ўрачыстасцю. У гонар старэйшых жыхароў праўленне арэцэнтываў і наладзіла літаратурны вечар.

У заграшчэнні аргамітэта ўсёважна выстаў дасціпнасць народнага тэатра і Мінскага тэатра імя Я. Купалы. У выхад агітброду, тэатра, маладыя і валанеры ансамбля Жлобінскага гарадскога Дома культуры і раённага літаратурнага тэатра адыліна праграма маніраваў «Каб жыць было прыгажэйшым у Жлобіна нашым».

А. АЛІН.

РАДКІ З ПІСЬМАЎ

Адкрыты новы сельскі клуб у Таўльшчын сельсавеце Кіраўскага раёна. На першым пасаджэнні ўрачыстасць была ўрачыстасцю. У гонар старэйшых жыхароў праўленне арэцэнтываў і наладзіла літаратурны вечар.

У Дзяржынскім адырэўскім вучылішчы вядома імя генерал-лейтанта Дамітрыя Міхайлавіча Карбышава, па-зверску закатаванага ў фашысцкіх лагерах смерці Мэут-хэўзен. Апошнія мінуты дні 1941 года Дамітрый Міхайлавіч праваў у Гродна. Тут пад яго кіраўніцтвам будаваліся абарончыя ўмацаванні. Імем Карбышава ў горадзе названа вуліца, у абласным і школьных музеех сабраны матэрыялы аб жыцці гэтага цудоўнага чалавека, аб яго мужнасці і гераізме.

Недаўня ў родна прыехала дачка героя, вясельны інжынер Алена Дамітрыеўна Карбышава. Алена Дамітрыеўна Карбышава (на здымку — другая справа) наведала абласны гісторыка-краязнаўчы музей, якому перадала новыя дакументы аб жыцці і працы свайго бацькі.

Усёй краіне вядома імя генерал-лейтанта Дамітрыя Міхайлавіча Карбышава, па-зверску закатаванага ў фашысцкіх лагерах смерці Мэут-хэўзен. Апошнія мінуты дні 1941 года Дамітрый Міхайлавіч праваў у Гродна. Тут пад яго кіраўніцтвам будаваліся абарончыя ўмацаванні. Імем Карбышава ў горадзе названа вуліца, у абласным і школьных музеех сабраны матэрыялы аб жыцці гэтага цудоўнага чалавека, аб яго мужнасці і гераізме.

ШТО ПРА НАС ГАРКАЎЧАНЕ ПРА ГОРКАЎЦАЎ

Упершыню наш Дзяржаўны рускі драматычны тэатр БССР імя М. Горкага пабываў у горадзе Горкі чатыры гады назад, калі там адбыўся фестываль, прысвечаны паказу лепшых паставак па п'есах вядомых пралетарскіх пісьменніка, імя якога носяць Горкі. Спектакль «Варавань», паказаны нашым тэатрам на фестывалі, выклікаў жывую цікавасць журы і грамадскасці.

Селета ў чэрвені Мінскі рускі тэатр зноў наведаў горада на Волзе. Гасцролі былі складаныя і напружаныя. Што далі яны калектыву тэатра і гледачам? Пра гэта мы маем магчымасць меркаваць, перагартушы старонкі газеты «Горкаўская праўда» і «Горкаўскі рабочы», якія на працягу месяца влі даволі шырока, дабражэлічліва і патрабавальна размову пра творчасць гасцей.

Папярэднія газеты змясцілі артыкулы дырэктара Тэатра імя М. Горкага А. Оленева і намесніка дырэктара Д. Рубічына аб творчасці калектыву. А праз дзень пасля адкрыцця гасцролі «Горкаўская праўда» ўжо надрукавала рэзюмэ А. Аляксеева на спектакль «Эгіптацкая сцяўка» К. Губарвіча і «Пад адным небам» А. Маўзона.

Г. Касцялянец піша, што менавіта ў гэтых спектаклях тэатр выявіў свае «неагульныя рысы», што ў іх асабліва выразна праяўляецца тэатральнасць сваё слова. Аляксеева кажа, што гэта непаўторны індывідуальны імкненне лад адукацыі, з палі і крымі, пластычнымі абразамі, беспасрэчна, прысутнічае ў рэжысёрскім почырку М. Співака. Гэта адукацыя ў дакладнасці вырашання масавых сцен (звесь у брыгадзе, партыйны сход, сцена Давыдава з казакі на касбе), у крыку павольным «разгаваранне» кожнага з другародных герояў ў паробку, дзякуючы чаму ў спектаклі — «свет аснова». Гэта стварэне атмасферы народнага жыцця, адрознівае ўзяццю паліну народнай свядомасці.

Сярод «свету аснова» А. Аляксеева вылучае перш за ўсё вобраз Наўлічына ў выкананні Р. Якіўскага. «Больш за ўсё... піша крытык, — краіна гледаць яго чалавечым прыгажосцю. Гэта нікае саосабы і адукацыя, індывідуальна афарбавана гераічнага характара, лаўно ўсім вядома і любімага».

Таксама цікавым, хая і небаспрэчным, лічыць А. Аляксеева вобраз Шучара ў выкананні Я. Палосіна. Ён гаворыць «якая зым індывідуальна «старышчына» дзівакавата старога, яго таксама зусім не замільванае, а трохі нават «заслававае», як сказаў бы Шаплаў, абуджанае пачуццё самацінкі і ўласнай годнісці». У той жа час крытык заўважыла ў выкананні артыста «шчыраку» знешнюю манеру і алікратэ акцэнтаў». Яна папракае Я. Палосіна за тое, што «яго Шучар — не вельмі шчыры, не вельмі добры, знаецца «себе на уме».

З такою анізкай работы артыста Я. Палосіна над вобразам Шучара, як вынік з артыкула «Сустрэча з Шаплаўска», надрукаванага ў газете «Горкаўскі рабочы», катэгарычна не згодзен літаратар А. Чабатароў. «У самых неверагодных становішчах ён (Я. Палосіна... Рэалізм пераходзіць у іштучна прыкметнай мякка, якая аддзяляе мастацтва тэатра ад мастацтва цырка. І апладэменты, якія ўвесь час гучаць у яго адрас, — лепшая анізка выдатнай работы», — піша А. Чабатароў.

У той жа час як А. Аляксеева, так і А. Чабатароў аднадушна лічыць, што зусім не па-шаплаўска сыгралі ў гэтым спектаклі артыстамі І. Шаплаў і Л. Вясельныя ролі Давыдава і Лушкі. Абодва рэжысёры папракаюць рэжысёра за слабую распрацоўку вобраза варажэка станаў.

Са шчырага патрабавальнасцю вядома гораўская прэса размову пра арыгінальнае творы беларускіх аўтараў, паказаны нашым тэатрам.

У рэзюмэ на спектакль «Галоўная сцяўка» А. Чабатароў на старонках

ГАРКАЎЧАНЕ ПРА ГОРКАЎЦАЎ

газеты «Горкаўская праўда» вітае мінчан за рэпертур, су аснову якога пакладзены вядлікі сінічныя палотны, што адрозніваюць пераломныя моманты ў гісторыі краіны. Ён бачыць аснову творчасці «Галоўнай сцяўкі» ў тым, што рэжысёр «сцыментаваў» сінічныя палотны зраковымі вобразам — рукам народнай масы, якія «ўсё нарастае, пакуль яна не залівае ўсю сцэну іспытай пламню, змятаючы ў сваім наступным руку апошніх паслугуючых царзму і яго паслядоўнікаў».

Рэзюмэнт азначае сярод найбольш яркіх, пераканаўчых вобразаў саўдаты Сямёна Кішына (артыст Я. Палосіна), рабочага Івана Палюку (артыст К. Верамейчык), генерала Бонч-Брунчына (артыст І. Шаплаў).

«Уданы і пралікі» — пад такім загалоўкам змясціла газета «Горкаўскі рабочы» артыкул Г. Касцялянца аб пастаноўцы «Галоўная сцяўка» К. Губарвіча і «Пад адным небам» А. Маўзона.

Г. Касцялянец піша, што менавіта ў гэтых спектаклях тэатр выявіў свае «неагульныя рысы», што ў іх асабліва выразна праяўляецца тэатральнасць сваё слова. Аляксеева кажа, што гэта непаўторны індывідуальны імкненне лад адукацыі, з палі і крымі, пластычнымі абразамі, беспасрэчна, прысутнічае ў рэжысёрскім почырку М. Співака. Гэта адукацыя ў дакладнасці вырашання масавых сцен (звесь у брыгадзе, партыйны сход, сцена Давыдава з казакі на касбе), у крыку павольным «разгаваранне» кожнага з другародных герояў ў паробку, дзякуючы чаму ў спектаклі — «свет аснова».

Сярод «свету аснова» А. Аляксеева вылучае перш за ўсё вобраз Наўлічына ў выкананні Р. Якіўскага. «Больш за ўсё... піша крытык, — краіна гледаць яго чалавечым прыгажосцю. Гэта нікае саосабы і адукацыя, індывідуальна афарбавана гераічнага характара, лаўно ўсім вядома і любімага».

Таксама цікавым, хая і небаспрэчным, лічыць А. Аляксеева вобраз Шучара ў выкананні Я. Палосіна. Ён гаворыць «якая зым індывідуальна «старышчына» дзівакавата старога, яго таксама зусім не замільванае, а трохі нават «заслававае», як сказаў бы Шаплаў, абуджанае пачуццё самацінкі і ўласнай годнісці». У той жа час крытык заўважыла ў выкананні артыста «шчыраку» знешнюю манеру і алікратэ акцэнтаў». Яна папракае Я. Палосіна за тое, што «яго Шучар — не вельмі шчыры, не вельмі добры, знаецца «себе на уме».

З такою анізкай работы артыста Я. Палосіна над вобразам Шучара, як вынік з артыкула «Сустрэча з Шаплаўска», надрукаванага ў газете «Горкаўскі рабочы», катэгарычна не згодзен літаратар А. Чабатароў. «У самых неверагодных становішчах ён (Я. Палосіна... Рэалізм пераходзіць у іштучна прыкметнай мякка, якая аддзяляе мастацтва тэатра ад мастацтва цырка. І апладэменты, якія ўвесь час гучаць у яго адрас, — лепшая анізка выдатнай работы», — піша А. Чабатароў.

У той жа час як А. Аляксеева, так і А. Чабатароў аднадушна лічыць, што зусім не па-шаплаўска сыгралі ў гэтым спектаклі артыстамі І. Шаплаў і Л. Вясельныя ролі Давыдава і Лушкі. Абодва рэжысёры папракаюць рэжысёра за слабую распрацоўку вобраза варажэка станаў.

Са шчырага патрабавальнасцю вядома гораўская прэса размову пра арыгінальнае творы беларускіх аўтараў, паказаны нашым тэатрам.

У рэзюмэ на спектакль «Галоўная сцяўка» А. Чабатароў на старонках

ПРА МАЛОДАШАГА ДВА ПРЫЕМНЫЯ ЗНАЁМСТВА

У апошнія гады на тэатральных арэнах усё часцей паўстаюць новыя рэжысёрскія імёны. І нярэдка першы спектакль мае рашучае значэнне для далейшага творчага лёсу маладога рэжысёра.

У канцы сакавіка гэтага года мне давялося паглядзець у Мінску два дыпломныя спектаклі выпускнікоў тэатральнага факультэта ў адрозненне ад адрозненняў Беларускага дзяржаўнага акадэмічнага тэатра імя Янкі Купалы.

Для акадэмічнага тэатра гэта радаснае з'явіліся імёны маладых рэжысёраў: рэжысёр і аўтар спектакля «Вясёлка» М. Заруднага, а рэжысёр і аўтар спектакля «Вясёлка» М. Заруднага.

Розыня п'есы («Янішчыя Бялугі» А. Астроўскага і «Воўк на планеце Яліма» В. Карастыльва) выбраў для сваіх дыпломных ра-

бот выпускнікі Мінскага і Маскоўскага тэатральнага інстытута Я. Громаў і Б. Брэў. Розныя атрымалі ў іх і спектаклі. Але ўсё ў іх робота, таксама як і ў іх п'есе, шмат агучынага. Абодва ўжо не хлалучамі прыйшлі на рэжысёрскі факультэт. Яны паспелі перапрацаваць акцёрамі, мелі некалькі жывых вопытаў.

